

Свобода Народам!

Свобода Людині!

БЮЛЕТЕНЬ ЮНАЦТВА ОУН

ч. 9

/ червень - серпень /
1987

АКТ ПРОГОЛОШЕННЯ
ВІДНОВЛЕННЯ УКРАЇНСЬКОЇ ДЕРЖАВИ

1. Волею українського народу, Організація Українських Націоналістів під проводом Степана Бандери проголошує відновлення Української Держави, за яку поклали свої голови цілі покоління синів України.

Організація Українських Націоналістів, яка під проводом її творця і вождя ЄВГЕНА КОНАВАЛЬЦЯ вела в останніх десяти-літтях кривавого московсько-більшевицького поневолення завзяту боротьбу за свободу, взиває увесь український народ не скласти зброї так довго, доки на всіх українських землях не буде створена Суверенна Українська Влада.

Суверенна Українська Влада запевнить українському народові лад і порядок, всесторонній розвиток усіх його сил та заспокоєння його потреб.

2. На західніх землях України твориться Українська Влада, яка підпорядкується українському національному урядові, що створиться у столиці України -- Києві.

Українська національно-революційна Армія, що твориться на українській землі, боротиметься далі проти московської окупації за Суверенну Соборну Державу і новий, справедливий лад у цілому світі.

Хай живе Суверенна Соборна Українська Держава!

Хай живе Організація Українських Націоналістів!

Хай живе Провідник Організації Українських Націоналістів -
Степан Бандера!

Льва-Город, 30 червня, 1941 р., год. 20.

ЯРОСЛАВ СТЕЦЬКО
Голова Національних Зборів

30-ТЕ ЧЕРВНЯ 1941 РОКУ

І БОРОТЬБА УКРАЇНСЬКОЇ НАЦІЇ ЗА СВОЮ ДЕРЖАВНУ НЕЗАЛЕЖНІСТЬ

В історії кожної нації стаються деколи такі події, що в однаковій мірі заторкують кожного її члена. До цих подій належать переважно акти, що різко відмежовують націю від того стану, в якому вона знаходилася, і впроваджують її у зовсім інший станпосідання.

Найбільше таких актів зустрічається в житті націй, які, помимо своєї культурної і політичної свідомості та чинного бажання до окремішності, знаходяться під чужонаціональним ярмом і в таких обставинах провадять боротьбу за визволення.

Боротьба поневоленої нації за визволення триває часто багато років, а то і цілі століття, і вона є жорстока. Вона охоплює не тільки ворога, але заторкає також і цілі частини власного організму, які не видержують напруги боротьби та уступають перед ворогом або піддаються його впливові.

В цій боротьбі dokonуються акти такої величини й значення, що їх вписують золотими буквами в історію нації. Ці акти можуть бути двоякого характеру: політичні, що виражають найвищі нотки суспільно-політичної думки нації, і героїчні, що говорять про велику самопосяту більшої чи меншої частини нації в площині збройної боротьби, або одно й друге, що говорить про цілі боротьби і саму боротьбу в певному періоді часу.

Такі акти не тільки займають визначне місце в історії нації. Вони стають складовою частиною її побутового життя, збагачують традиції і надають їм відповідний зміст. Такі акти входять у календар національних святкувань і вдержуються живими в свідомості людей на протязі довгих століть.

Українська нація пройшла дуже довгий шлях невпинної, жорстокої і героїчної боротьби за існування. В її ранній історії ця боротьба зводилася з кочовими ордами, що насувалися на Європу з Азії і Африки. Український хлібороб цілими століттями не розставався із своїм мечем, яким боронив себе, свою родину й націю перед загладою із степу. Завдяки цьому мечеві він устоявся, оборонив себе і свою землю. Згодом, коли степи спорожніли, цей хлібороб боровся з іншими наїзниками, що насідали на його землю з півночі й заходу. В цій боротьбі кристалізувався тип українця-войовника, який вмів оборонятися і наступати, і який – крім вправного володіння мечем – умів плекати й розвивати культуру, будувати державне життя. Ці важкі, повні небезпеки й ризика часи, зробили українську націю одною з найбільш творчих між своїми сусідами, що ще більше скріплювало національний дух наших предків, а націю нашу робило непоборною.

З часом прийшов час, коли рука українського хлібороба не могла держати меч так високо над головами агресивних сусідів, щоб вони не мали відваги плюндрувати його землю. Україна стала поневоленою, але її народ не скорився долі, не став рабом окупанта. Він постійно боровся, перемагав, здобував, або упадав під ударами більших сил ворога. Але й це не спиняло гону духових сил української нації до вершин, до вільного життя.

В історичному календарі української нації записано дуже багато таких актів, які стали для нас національними святами і які увійшли в нашої традиції, знайшли собі вартісну відбитку в нашій культурі і в побутовому житті. Їх відзначаємо з великими пієтизмом і набожністю, на яких виховуємо

виховуємо наступні покоління, ними насичуємо наші духові сили і в цих актах шукаємо науки та підйому до нових змагань, до дальшої боротьби.

До таких великих, всенационального значення подій належить Акт 30-го червня 1941 року, яким ОУН проголосила відновлення української державності, а рівночасно започаткувала довгу і жорстоку боротьбу з новим наїзником, що намагався зробити Україну колонією для своєї експансії.

Історія цього Акту є нам відома. Перші цеглини під цей історичної ваги Акт були покладені творцями УВО і ОУН, які після Визвольних Змагань не зложили зброї і не здемобілізувалися, але пішли в підпілля, продовжували далі традицію боротьби, маючи перед своїми очима ціль - Українську Самостійну Державу.

Підпільно-революційна боротьба української нації в часі між двома світовими війнами провадилася в дуже складних обставинах. Вона була спрямована проти чотирьох окупантів, кожен по різному трактували Україну і її народ, змагаючи, очевидно, до повного привласнення її землі. Большевицька Москва була між ними найбільш жорстокою. Вона винищувала українців цілими мільйонами. Не дуже далеко позаду крокувала Польща, яка всупереч настанові декстрих Західно-Європейських держав щодо її політики на відтинку національних меншин постійно прямувала до повної польонізації української землі. Але й українська нація під проводом своїх підпільно-революційних формацій /СВУ, СУМ, УВО, ОУН/ ставила цим намаганням ворогів великий спротив. В цій важкій боротьбі її застала Друга Світова Війна й прихід німців на українські землі. Це був переломовий час, який ніс багато нових надій і перспектив, але який скривав у собі так само багато небезпек. В цій важкій ситуації, що витворилася у світі на початках Другої Світової Війни, коли вороги ставали союзниками, а союзники хапалися за зброю, коли двох найбільших тиранів счепилися в боротьбі за владу над світом, а вільний світ їх підтримував і поборював, українська нація мусіла знайти свій шлях. Вона не могла стати ні по стороні московського большевизму, ані по стороні німецького націонал-соціалізму. Третього фронту, третього чинника тоді ще не було.

І такий шлях вона вибрала. Акт 30 червня 1941 року став тим історичним кроком, який не тільки накреслив для нації дальший шлях життя і боротьби, але який, від самого початку війни, забезпечив для неї можливості боротьби на довгі десятки років.

Акт 30 червня 1941 року поставив українську націю на чолі цього третього чинника, який зачав тоді формуватися на Сході Європи, і співтворцями якого стали опісля інші народи, поневолені Москвою.

Українська історична публіцистика ще не звернула належної уваги на цей момент, який має властивості величезної проникливості, якою відзначалися ті, що стояли тоді в проводі нашого політичного життя, себто творці цього Акту.

Що було б сталося з українською нацією і її дальшою боротьбою, коли б вона була пішла за проводом гітлерівської Німеччини, або коли вона була б примирилася з большевицькою Москвою? Цей Акт належить до великих героїчних рішень, властивих українській духовості і цим традиціям боротьби, що пронизують історію України від перших днів по сьогоднішні часи. Цей Акт і події, що наступили після нього, оновили наші національні стремління, а в душу нації увілляли нові творчі й героїчні сили, якими вона буде жити довгі десятки років.

Цей Акт увійде в історію України й буде розглядатися майбутніми поколінням як один із найбільш вдалих і раціонально продуманих чинів, що на цих спромоглася українська нація під час Другої Світової війни.

Тому бережимо його, пам'ятаймо про нього, жиймо його змістом, наслідуймо його творців, бо цей Акт, як і всі інші подібні акти в історії української нації - це наш дороговказ, наше життя і наші чини великої ваги!

-----:-----
ЯРОСЛАВ СТЕЦЬКО
ВИДАТНИЙ УКРАЇНСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ ДІЯЧ
XX СТОЛІТТЯ

Ярослав Семенович Стецько народився 19-го січня 1912 року у священничій родині в Тернополі. Студіював у Краківському і Львівському університетах.

З молодих років належав до УВО, а потім до ОУН. Був кількакратно заарештований окупаційною польською владою. Вже у 1932 році був уведений до Крайової Екзекутиви ОУН і працював як ідеологічний референт Організації.

На Львівському судовому процесі в 1936 році Провідник ОУН Степан Бандера безстрашно заявив польським суддям.

"ОУН високо цінує життя своїх членів. Але наша ідея є така велична, що коли йдеться про її реалізацію, то не одиниці, не сотні, а мільйони жертв треба посвятити, щоб її зреалізувати".

Там же, на Львівському процесі, молодий націоналістичний діяч, співробітник Степана Бандери, Ярослав Стецько, заявив:

"Я визнаю, що Українська Держава існує, існує потенційно в серцях українського народу. Не існує покищо реально, але існує морально, існує і правно в наших душах. Змислом мого цілого життя було, є і буде Україна вільна, Україна соборна, Україна без холопа і без пана. Я вірю в перемогу", - сказав на Львівському судовому процесі Ярослав Стецько, - "я вірю так сильно, що можна за це вмерти. З цього шляху мене не заверне ніщо: ні тортури, ні пекло тюрем ані смерті..."

Таким був наш незабутній Провідник: людиною залізного гарту, хоч зі слабим здоров'ям; людиною великої принциповості, людиною великої Ідеї - всепереможної Ідеї Націоналізму.

У 1937 році Ярослав Стецько був звільнений з польської в'язниці на підставі амністії, і знову поринув у вир організаційної праці. Вже в 1939 році бачимо його, поруч із Степаном Бандерою та іншими друзями, при активній підготові до Другого Великого Збору ОУН. Він був також діяльним у новому Великому Зборі Революційної ОУН у Кракові в 1941 році.

Міжнародні події розвивалися бурхливим темпом. Було ясно, що йде до зудару двох імперіальних потуг: німецько-гітлерівської і московсько-більшевицької. Війна між Німеччиною і Советським Союзом наближалася. Але до цих надзвичайних подій готувалась у той час тільки революційна ОУН, бо різні інші партії займали вичікуючи становище, або взагалі ховали голову в пісок...

І коли на просторах України загриміла Друга Світова Війна, коли московські енкаведисти ще розстрілювали чесних українців у тюрмах Львова й інших міст Західньої України, - у Львові увійшов під команду Романа Шухевича український батальйон; тоді збиралися у далекий похід до Дніпра і Дону Похідні Групи, а Ярослав Стецько в порозумінні з Проводом ОУН провадив жваву і велику підготовчу працю для створення Українського Уряду і проголошення відновлення Української Держави - без огляду на ворожу політику Берліну і Москви.

У книзі "30 червня 1941 року" Ярослав Стецько писав про заходи створити своєрідний Сенат - Раду Сеньйорів, "з нав'язанням до наших старовинних зразків княжої і гетьманської доби"... 6-го липня 1941 року було скликано видатних українських діячів і вибрано Раду Сеньйорів, до якої увійшли, між іншими, президент УНР Кость Левицький, о. митрат д-р Йосиф Сліпий, о. крилошанин Юліян Дзерович, проф. Володимир Радзикович та інші. Рада Сеньйорів повністю підтримала Акт 30 Червня 1941 року у Львові, як Акт Державотворчий, як Акт, який показав світові, що Україна не буде співпрацювати ні з фашизмом, ані з комунізмом. У резолюції Ради Сеньйорів було сказано:

"Зібрані... закликають гаряче всіх українців-патріотів самостійної держави, підчиняючись Державному Проводові, проголошеному у Львові дня 30 червня 1941 року".

Обидві українські історичні Церкви повністю підтримали і благословили цей державницький Акт, а всі передові сили українського народу його підтримали, включно з Києвом, де люди самовільно вивішували синьо-жовті прапори і годинами вчитувались та обговорювали повідомлення ОУН про відновлення Української Держави.

На Схід України пішла вістка, що Петлюра загинув у Парижі, але в Україну йде Армія під проводом Бандери! Українські військово-полонені видиралися з-за фашистських дротів, щоб іти служити в армії Бандери!...

Недаром д-р Дмитро Донцов писав у статті "30 червня 1941":

"Акт 30 червня був чином, який голосно заявив, що Україна не зрікається свого повного права панувати на своїй землі, ні своєї Правди, не зважаючи на жертви"!

Ми знаємо, що від Гітлера і Гімmlера була вимога негайно відкликати Акт 30 червня. І ми знаємо, що гітлерівська Німеччина дістала гідну українську відповідь: Ні! Не відкликали того славетного, дійового, діючого й тепер Акту ні Провідник Степан Бандера, ані Прем'єр Українського Уряду Ярослав Стецько. І вони та інші члени нашого народнього, самостійницького, соборницького Уряду, а також і сотні чи й тисячі друзів-націоналістів і націоналісток воліли терпіти в концтаборах, аніж відкликати Українську Правду, Українську Рацію!

У своїй історичній праці під назвою "Історичний чин нації", Ярослав Стецько стверджував:

"Револьційна армія нації - Українська повстанська Армія - постала з почину політичної організації - ОУН. Жодні повстанські отамани, без політичного, державно-творчого цілеспрямування боротьби, новітні Зелені і Махни не могли, не поставили і не повели збройної протиокупантської боротьби народу широким, всенародним фронтom. Тільки УПА під командуванням ген. Романа Шухевича-Чупринки...була цією мілітарно-політичною і революційно-національною силою, яка на окупованих нею теренах України і потенційно в усій Україні - творила політичну дійсність нації".

Після важкого перебування у гітлерівських концтаборах у Берліні й Саксенгаузені до пізньої осені 1944 року, Ярослав Стецько у грудні 1944 року зумів висмикнутись у Берліні з-під нагляду поліції і Гестапо, як в 1941 році зумів вирватися з рук Гестапо майбутній Головнокомандувач УПА Роман Шухевич-Чупринка на Львівському дворі...

Продіставшись до Мюнхену в Баварії, Ярослав Стецько укривався до кінця війни.

В 1945 році обраний членом Бюра Проводу ОУН, а від 1946 року очолив відновлений Антибольшевицький Блок Народів /АБН/, що своїм корінням сягав у Житомирські ліси, де з ініціативи ген. Тараса Чупринки-Шухевича відбулася в 1943 році Перша Конференція Поневолених Народів. Від самих початків відновлення діяльності АБН у праці Ярославі Стецькові активно і видатно допомагала його дружина пані Слава Стецько, яка в 1982 році була обрана головою Екзекутиви АБН, постійно редагує англомовний "АБН-Кореспонденс" та інші різномовні видання.

На полі української зовнішньої політики особливо виявився дипломатичний хист Прем'єра України, його державницький розум, його творча ініціативність. Він був співтворцем Світової Антикомуністичної Ліги - ВАКЛ - та Молодіжної Ліги - ВАЯКЛ, входив до Президії ВАКЛ, а також до Європейської Ради Свободи, яку довгі роки співочолював.

Відвідуючи різні країни, заключаючи політичні договори, шукаючи і знаходячи все нових видатних друзів національно-християнської України, Ярослав Стецько тісно співпрацював з Краєм, із Провідником Степаном Бандерою, утримував зв'язок з Головним Командиром УПА і Провідником ОУН на Рідних Землях та головою підпільного уряду УГВР ген. Чупринкою-Шухевичем до останніх днів його героїчного життя і героїчної смерті на стійці України, у Білогорщі.

Спільно з дружиною мгр. ред. Славою Стецько, відбував багато не раз дуже втомливих поїздок-подорожей, зустрічався з представниками урядів, військовиками /як генерал Фуллер/, з видатними закордонними журналістами; виступав через різні радіостанції, давав телевізійні інтерв'ю, а водночас, уже на пості Провідника ОУН /з 1968 року/, постійно дбав про дальший розвиток Організацій Українського Визвольного Фронту, про їх зміцнення, про поширення впливів і про активну допомогу Воюючій Україні.

Чи не вершиною його політично-дипломатичної діяльності на користь визвольної справи була зустріч з президентом США Рональдом Реґаном у Білому Домі в 1983 році, під час святкового відзначування 40-ліття створення АБН і 25-ліття проголошення Тижня Поневолених Націй. Президент Реґан був підготований до тієї зустрічі численними меморандумами Провідника ОУН і знав, що розмовляє з Прем'єром нескореної України з 1941 року. Президент Реґан і його уряд високо оцінили висунену й опрацьовану Ярославом Стецьком альтернативу революційно-визвольних повстань поневолених народів - замість всезнищуючої атомової війни. А трохи згодом президент Реґан заявив у Білому Домі, в присутності українських репрезентантів від УЖКА й Організацій Визвольного Фронту: "Ваші мрії є нашими мріями. Ваша боротьба - це наша боротьба!"

Яким видатним світової мірки політичним діячем і якою колосальною працьовитістю вирізнявся наш Покійний Друг Провідник Ярослав Стецько видно хоча б із такого прикладу з-посеред дуже багатьох інших: у спільній конференції АБН і Європейської Ради Свободи в листопаді 1985 року в Лондоні взяли активну участь 287 делегатів і кількості обсерваторів з цілого світу, у тому від поневолених народів, а також і речники борців за волю

Афганістану, В'єтнаму, Нікарагви та інших країн. А одночасно брали там участь посли і міністри вільних держав з Америки, Канади, Англії, Німеччини, Франції, Скандинавії, Італії... Завести і пустити в рух таку складну, скомпліковану міжнародну "машину" - це не легка справа, і треба було в неї вкладати знання, час, запал, енергію, з повною посвятою!

У згадуваній праці "Історичний чин нації" Ярослав Стецько, між іншими, зазначив, що:

"Утакій добі немає місця для заячих сердець з претенсіями бути левими", а також підкреслив, що "Одуховлений народ любить і прагне та захоплюється великими і великим", та що "володіння державою є радше мистецтвом, як наукою".

До отих **ВЕЛИКИХ** належав у першу чергу він сам - великий український державний діяч світового масштабу, одержимий вірою у Правду Бога й України аж до фанатизму, нетолерантний до ворогів і їхніх лакеїв.

Працюючи на самих вершинах політичної і державницької думки, Ярослав Стецько ніколи не забував про звичайні життєві потреби, про розвиток української закордонної спільноти, про допомогу вірним у Церкві у змаганнях за повне визнання Патріяхату. Він цікавився і дбав про збереження і розвиток української національної культури, економіки, усіх важливих ділянок самобутнього національного життя. Він стало цікавився і заохочував молодь, приїжджаючи на літні табори, вибирати дорогу українську, українського патріотизму, не захоплюватися матеріяльними благами, жити духовним життям.

Ще так недавно, бо у березні 1986 року, в "Привіті ХХІ Крайовому З'їздові СУМ в Канаді", Ярослав Стецько писав до молоді:

"Ясно і чітко ставте ідею Української Самостійної Соборної Держави і розвалу російської тюрми народів на незалежні держави в етнографічних кордонах. Немає прав людини-одиноці без власної незалежної Держави!"

Московсько-більшевицька преса постійно слідкував за виступами Голови Проводу ОУН і президента АБН, часом більше ніж українська преса за кордоном... Москва намагалася шляхом атентатів покінчити з ненавистим їй діячем, а коли це не вдалось, тоді шляхом цькування, паплюження і брехні применшити авторитет і впливи Ярослава Стецька серед української спільноти і взагалі в західньому світі. А газета "Літературна Україна" в окупованому Києві накидалась на нього, перекоштуючи його думки-ідеї. Так, для прикладу вона від 26-го квітня 1984 року писала в статті "Рейганекономіка і безробітні":

"Щоб добитися перемоги над більшовизмом, треба зброїтися, а не торгувати", - постійно повторює сумнозвісний Ярослав Стецько.

Тут бодай передано вірно думку, хоча і з дозою московського нахабства. Але ось та сама "Літературна Україна" від 27-го червня 1985 року вже писала, перекоштуючи правду догори ногами:

"Бужуазно-націоналістичні мракобіси запевняють, що ніколи не перестануть орієнтувати на чужі сили, служити інтервенціоністами..." "Врятувати християнство, - продовжує, вибачте на слові, "думку" оунівський верховода Я.Стецько, - може лише термоядерна війна..."

Тут виразно бачимо, що Москва особливо боїться антинуклеарного вчення Провідника революційної ОУН, адже ставка на національно-визвольні революції поневолених народів і є прямим заперечення атомових воєн!

Вже фізично нездоровий, наш Блаженної Пам'яті Провідник виявляв і далі подивугідну активність. Він дійсно стояв до останнього дня на службі Української Справи. Наприклад, у квітні 1986 року Достойний Голова переслав через американську амбасаду меморандум на засідання Комісії міжнародних експертів для людських зв'язків. Голова американської делегації у Берні, Швайцарія, на тій комісії, Майкел Новак, відповів нашому Голові спеціальним листом від 4-го травня 1986 року. Про що там ішлося? - А про те, що Провідник ОУН не забував про славного сина славного батька, про Юрія Шухевича, і домагався, щоб Комісія у Берні розглянула його справу. І це пообіцяв зробити голова американської делегації, і далі чинить натиск на делегатів та відповідні міністерства в Союзі на захист прав нескореного Юрія Шухевича з родиною, домагаючись права на виїзд за кордон.

Як людина, Ярослав Стецько вирізнявся гостротою і швидкістю ума, бистрою реакцією, чітким ставленням і непохитною вірою в перемогу Києва в боротьбі проти Москви, святої Софії - проти облудного московського безбожного Загорська. Як людина, він вирізнявся також увагою і теплотою у відношенні до друзів-однодумців. Закликав жити без вигод - і жив як аскет. Часто тижні і місяці його життя минали на залізничних станціях і у вагонах, у літаках і на кораблях, на нарадах, у промовах, і то часто англійською або німецькою мовами, у зустрічах з різними діячами світу... Які там були вигоди, - знає, мабуть, лише дружина пані Слава.

Подивугідно працьовитий, наш Прем'єр і Провідник своєю активністю, своїми творами, зв'язками з чужинецьким світом і діяльністю проти Москви, своїм розпрацюванням української національно-визвольної ідеї - своєю великою жертвенною працею Ярослав Стецько поставив себе на рівні з такими історичними українськими діячами, як Хмельницький і Мазепа, Петлюра і Коновалець, Чупринка і Бандера.

НЕХАЙ ЖЕ БУДЕ ВІЧНА ЧЕСТЬ І СЛАВА ВЕЛИКОМУ СИНСВІ УКРАЇНИ -
І НАШЕ ПРИРЕЧЕННЯ: ІТИ З ЙОГО ДУХА ПЕЧАТТЮ, ІТИ АЖ ДО
ПЕРЕМОГИ!

-----:-----
З ЛИСТА З УКРАЇНИ:

"Чорнобиль й Україна залишаються в полі зору та пильної уваги всього світу, бо справи глобальних загроз для природного довкілля і самих людей, стали вирішувати про наше бути чи не бути. Це зближує народ, бо нині вже, може більше ніж будь-коли в історії, чужого горя не буває. Український народ багато лиха пережив на на своєму славному і водночас страдницькому шляху. Гоячи глибоку рану від чорнобильської екологічної бомби довготривалої дії, він може розраховувати на солідарну підтримку інших народів. Атомна блискавка, що вдарила в його генетичний код, може водночас прискорити час всенародного прозріння".

-----:-----
" Український націоналізм має свій уклад позитивних ідей і вартостей, які визначають зміст і форму життя, розвитку народу й одиниці в усіх ділянках, визнають їхню творчу роль у вселюдському поступі. Основні правди наших ідей кореняться в українській духовності, зформованій та утвердженій впродовж цілого історичного розвитку: духовності, яка гармонізує з найкращими досягненнями розвитку вселюдської духовної і суспільно-політичної культури та поступу".

/ С.Бандера: "До засади нашої визвольної
політики"/
-----:-----

ОСОБЛИВІ НАЦІОНАЛЬНІ РІЧНИЦІ ДО ВІДЗНАЧЕННЯ 1987 РОКУ

Побіч національних і церковно-релігійних свят, що їх відзначаємо і вшановуємо щороку, на 1987 рік Провід ОУН визначив для особливого відзначення річниці:

1/ 5-го липня вшановуємо першу річницю смерти творця найновішої Української Держави, сл. пам. Ярослава Стецька, 46-ту річницю від проголошення повного складу Українського Державного Правління / 5-го липня 1941/ у відновленій державі Актом 30-го червня 1941 р. Рівночасно гідно вшануємо пам'ять героїні й провідного члена СУН, сл. пам. Катерини Зарицької Сороки, у першу річницю її смерти /29-го серпня 1986/.

2/ Цього року відзначаємо дати козацької доби: тристаріччя від вибору Івана Мазепи на гетьмана української держави /25-го липня 1687/, одного з найвизначніших борців проти російського імперіялізму за суверенність і соборність українського народу - знамено найкращих українців багатьох поколінь! Рівночасно вшануємо творця української держави - гетьмана Богдана Хмельницького в 330-ту річницю від його смерти /6-го серпня 1657/ і вибір на гетьмана Івана Виговського /25-го жовтня 1657/ - переможця над російськими агресорами під Конотопом! Пригадаймо гетьмана Пилипа Орлика, славного "мазепинця" в 245-ту річницю його смерти /24-го травня 1742/.

3/ Осінню вшануємо 45-річчя від сформування перших відділів Української Повстанської Армії /14 жовтня 1942/, героїчну боротьбу закерзонських українців за соборну і суверенну українську державу в 40-ву річницю загибелі на полі бою Крайового Провідника сл. пам. Ярослава Старуха-Стяга /17 вересня 1947/, 40-ву річницю замордування москалями єпископа Теодора Ромжі, прибуття в Західну Європу першого рейдуючого відділу УПА /12-го вересня 1947/, вивіз на Сибір 150.000 українців із західних областей /19-21 жовтня 1947/, замордування єпископа Йосафата Коциловського /17 жовтня 1947/, та комуністсько-польську злочинну акцію виселення лемків /від 1 листопада 1947/.

Крім повищих річниць, доцільно пригадувати народові ще такі дати: травень-червень: 65-річчя московського народобивства українців на Кубані 1922 р. під час "червоного терору":

липень: 20-річчя від великого російського судилища над членами Українського Національного Фронту /1967/:

25 липня: 45-річчя смерти Крайового Провідника СУН на ОСУЗ - сл. пам. Дмитра Мирона-Орлика /1942/:

9-го вересня: 1030 років від подорожі української володарки великої княгині св. Ольги до Візантії, яка підготувляла впровадження християнства в Україні:

1-го жовтня: 800 років від смерти кн. Ярослава Осмомисла /1187/, який поширив українську державу по ріку Дунай:

4-го грудня: 45-річчя від загибелі з рук нацистсько-московського ката Вірзінга - сл. пам. Іван Климова-Легенди, Крайового Провідника ОУН на ЗУЗ.

-----:-----

Третя точка Декалогу Українця-Націоналіста: "Пам'ятай про Великі Дні наших змагань".

Четверта точка Декалогу: "Бути гордий з того, що Ти є спадкоємцем боротьби за славу Володимирового Тризуба".

П'ята точка Декалогу: "Пімести смерть Великих Лицарів".

ГЕТЬМАН ІВАН МАЗЕПА І ЙОГО ДЕРЖАВНИЦЬКІ ІДЕЇ

Коли народився гетьман Іван Мазепа точно невідомо. Рік його народження між 1629 і 1632 роками. Немає теж певних відомостей про його освіту. Одні історики впевняють, що Мазепа студіював у Київській Петро-Могилянській Академії, другі, що в Єзуїтській Колегії у Варшаві, інші твердять про його науку закордоном. Точно й невідоме місце його могили в Галаці, бо її знищено. Прах його вистрілом з московської гармати розвіяно по вітру. Російська церква в Москві й українське духовенство в Глухові, очолене митрополитом Йосафатом Кроковським, підпорядковане в ті часи московській церкві, головою якої фактично був цар Петро І, на наказ того царя, кинуло на гетьмана Івана Мазепу, людину глибоко-віруючу і полум'яного українського патріота, найтяжчу церковну кару - анатему. В тексті тої анатемі, яку потім щороку повторювано по всіх соборних церквах Російської імперії в неділю Православія, Гетьмана названо: "бунтовщик, ізменік івашка мазепа, второй іуда, раб, син погибельний, диявол правий а не человек, треклятий, іже оставил хреста господня і господа". /Ці слова, писані всі з малої букви, взято з московського "Пособія к изученію устав Богослуженія, СПбург 1900 г."/.

Тогочасні портрети гетьмана Івана Мазепи тим же наказом Петра І всюди знищено.

Мазепині писані твори, обдаровані його великим літературним поетичним і музичним хистом, також мали бути знишені і переслідовані.

Московська цензура весь час слідувала і слідує певно й по цей день за всім тим, де згадується навіть єдине слово "Мазепа". Наприклад, в журналі "Русская Старіна"/1903, XII, стор. 688-9/ в замітках "Матеріяли по історії цензури" читаємо, що в 1852 р., то через 143 роки після смерті Мазепи, цензура царя Миколи І покарала головного редактора часопису "Ст. Петербургскія Ведомості" за прихильну новинку про модний у тих часах танок у Парижі "Мазепа", бо - "це ненависне для кожного русскаго імя злочинця, навіть у застосуванні до танку, не могли з почуття вірнопідданої ревности, підлягати навіть найменшій похвалі"...

Здавалось, отже, що все, навіть саме існування гетьмана Мазепи, назавжди мало бути затерто...

А між тим, велич його історичної постаті і його ідей є безсмертні. Його ім'я належить до найбільш популярних героїв світової літератури, музики і малярського мистецтва. Його ім'я переступило межі Батьківщини і межі Європи.

Гетьман Іван Мазепа походив з православної шляхти на Білоцерківщині. Батько його Степан був білоцерківським отаманом і власником села Мазепинець. Мати з роду Мокієвська, повдовівши, постриглась в черниці. В рр. 1649-1652 Мазепа був на королівському дворі, де навчився дипломатії і пройнявся аристократичним духом, що відзначав усе його життя. Зразу як королівський паж, а відтак як старшина для особливих доручень, Мазепа приймав участь у королівських місіях до гетьмана Виговського, Ю.Хмельниченка і Тетері. В році 1663, в часі походу кололя Яна Казимира на Україну, Мазепа покинув королівську службу і вступив на службу до гетьмана Петра Дорошенка як сотник прибічної гвардії, пізніше став Генеральним Осаулом а потім і Генеральним Писарем. Пізніше служив у гетьмана Самойловича як "гетьманський дворянин" та генеральним осауло 25 липня 1687 року Мазепа обрано гетьманом України зі столичним осідком у Батурині. Вирішальними чинниками у виборі його гетьманом була його освіта, дипломатичний хист і незрівняне мистецтво з'єднувати собі людей. Усю свою владу й силу спер Мазепа на козацькій старшині, але

обороняв теж права простолюддя перед надужиттям, бешкетами і насильством московських залог. В Універсалі 1696 р. Гетьман стає рішуче в оборону тих, що "шаблею і кров'ю своєю завоювали землю, на якій живуть і працюють". У виїмково важких умовах Мазепа, завдяки небуденному талантові, знанню людей і розумінню обставин, зумів утриматись на поверхні тодішньої розбурханої епохи, пробувши гетьманом аж 22 роки. Наявні зразки анархії і хаосу сусідніх держав, як теж прикрі досвіди застосування занато широкого демократизму в устрою Козацької Держави, повели його по лінії монархізму. Майбутнє України Мазепа бачив в сильній владі старшинської верхівки з гетьманом, як спадковим монархом на чолі. Працював безупинно над культурно-економічним піднесенням країни, бо бачив у тому єдину запоруку тривалості державного устрою і добробуту. Тому будував величаві церкви й монастирі, підтримував шкільництво, опікувався торгівлею й промислом та став найбільшим меценатом мистецтва. Мазепа боровся за молоде покоління, щоб звільнити його від духовного скалічення, як результату минулої доби Ігуїни. В цім змаганні з фатальним нутром тодішньої епохи полягає титанічна велич Мазепа. Це було генеральною лінією культурного будівництва Гетьмана. Це свідчило про його феноменальну історичну далекозорість. Слідів його культурної діяльності не встигла затерти навіть московська нагінка на його ім'я та анатема, що розшаліли в Україні після Полтавської катастрофи...

У великій "Північній війні" шведський король Карло XII здобув знамениті перемоги проти Польщі й Москви. Коли шведи в 1706 р. досягали вершини своїх перемог, тоді українські патріоти прийшли до переконання, що Україні не можна йти спільно з москалями, щоб відкривати їм "вікно в Європу". Призадумувався над цим і Гетьман і зрозумів, що Україна котиться в пропасть політичної неволі й економічної руїни. В 1707 р. думка Мазепа про порвання зв'язків з Москвою цілком скристалізувалася і він тоді поклявся такою святою присягою перед своєю старшиною: "Я кличу Всемогучого Бога на свідка і клянуся, що не для почестей, не для багатства або інших цілей, а для вас усіх, що остаете під моєю владою, для жінок і дітей ваших, для добра Матері нашої, безталанної України, для добра всього українського народу, для помноження його прав і повернення вольностей, хочу я при Божій допомозі так чинити, щоб ви з жінками вашими і рідний Край наш не згинули ні під москалями, ні під шведами. Коли ж я це зроблю ради якихнебудь приватних користей, то хай покарає мене на тілі і на душі Бог у Тройці Святій Єдиній і невинна мука Христова"...

Москалі, уступаючи перед шведами, нищили оселі і харчові засоби так, що шведи мусіли пересунути свої збройні сили на Україну, чого не було передбачено. Гетьман Мазепа тоді відкрив своє рішення і щоб остаточно і рішучо порвати з москалями, злучився зі шведами. Король шведський Карло XII признав право України на самостійну державу і це була головна умова союзу Мазепа з Карлом. Однак московська армія, підтягнувши нові підкріплення, подалася на Україну та після зруйнування гетьманської столиці Батурина і міста Лебедин та безпошадного вирізання мешканців цих міст, не жаліючи ні жінок, ні дітей, наступала далі на південь. 9-го липня 1709 р. під Полтавою сталася катастрофа, яка вирішила долю України ще й по нинішній день. Армії українська й шведська були розбиті. Причиною того було: відірваність від України великих козацьких частин, що перебували поза її межами в глибині Московщини в силу попередніх обставин, непередбачена загибель Батурина як внутрішньої бази постачання армії і твердині, та брак попереднього стратегічного узгодження поміж молодим 27-річним гарячим Карлом XII і старшим обережним дипломатом, 70-літнім Гетьманом Мазепою. Гетьман з вірними йому козацькими силами відступив в Туреччину. Тріумфуючий московський цар Петро двічі пропонував султану за видачу Гетьмана 300.000 талерів - на ті часи астрономічну суму, але султан рішучо й обурено ту пропозицію відкинув.

Полтавська катастрофа потрясла Мазепу до глибини. Уже 22 серпня 1709 р. то є через півтора місяця, він помер з одчаю. Але смерть Мазепи не була смертю його Діла. Численні козацькі старшини не зневірилися і не зрадили. Вони піднесли високо стяг Мазепи.

Мазепу, будівничого і мецената українських православних церков, прокляла московська церква на приказ царя Петра, розпусного варвара, убивника власного сина, безсоромного гвалтівника церкви. А 170 років тісніше, під час Турецької війни, москалі збезчестили місце останнього спочинку Гетьмана Мазепи в Галацу, стрілом з гармати розвіяли його тлінні останки. Ще пізніше, після 1917 року, москалі-більшевики, зайнявши Київ, знищили не лише живі пам'ятки князівської доби, але й ті, над якими вітав дух Мазепи.

В чому ж полягає та державницька Ідея Мазепи?

В політиці зовнішній це була ідея погрому московського царства, якраз тоді, коли воно намагалося перетворитися в імперію, як тепер, коли хоче стати імперією всесвітньою. Мазепа мав намір іти з шведами на Москву, щоб знищити московську державну потугу.

-----:-----

Слава Україні!

Героям Слава!

З ОНОВЛЕННЯМ ДІСВИХ НАСТАНОВ У НОВОМУ РОЦІ

На початку 1987 року ставимо на терезах часу, з одної сторони, підсумки пройшого року з його досягненнями і недоліками, а з другої - накреслення нової проєкції для чергового року у житті, прямують і дії нашої Організації, що у призмі унаслідуються чіткіше і виразніше як дороговказ і вірний напрям шляху, який веде в майбутнє та визначає нам, членам Організації, траєкторію завдань і обов'язків, що їх ніхто, крім нас, виконати не може.

Діловий 1986 рік перешов до історії. Були великі труднощі, удари долі і ворожих наступів, він був роком плідотворної роботи, систематичної, наполегливої і жертвовної праці всюди, де діяла організована сила ОУН, а її дія широкопростірна, розтягнена на землі нашої Батьківщини і поза кордонами України в країнах вільного світу.

Центральною справою нашої дії була Україна, вдержування з нею зв'язку різними способами і шляхами, куди ми спрямували наші спец-видання з інформаціями - національного змісту з метою підсилення розвигкового процесу національної духовости, який наявний в середовищах українських патріотів нашого нескореного народу. У відгуках збоку українських борців на наші ідеї, які до них проникають, долаючи залізну заслону, вони з вдоволенням підкреслюють правильність і з ними ідентифікуює себе Воююча Україна, чого доказом є різні крайові автори й нескорні діячі, яких праці друкували наші видавництва та ті, що поширювались самвидавом. Турбуючись долею вимучених тюрмами і каторгами в концтаборах українських борців, ми спомагали потребуючих, пам'ятаючи про Друзів і Подруг спільної боротьби, що впали жертвою московського терору.

Імперативом життя і діяльности членства й Організації була і є праця і боротьба за здійснення мети ОУН - віднову Української Держави, що заіснувала Актом 30 червня 1941 року, і тій меті присвячується внутрішню і зовнішню діяльність нашої Організації. Цій меті служать органи Проводу ОУН - "Шлях Перемоги", "Визвольний Шлях", Український Світовий

Визвольний Фронт з його складовими організаціями, світового засягу Спілка Української Молоді, що є в ідейному єднанні з ОУН, як і увесь наш громадський сектор, що завдячує свою активність в головній мірі активові ОУН, які в ньому жертвенно працюють.

У цій боротьбі за УССД ми маємо перед собою грізного ворога - Москву, з її жорстоким апаратом терору, що намагається ізолювати нас від західного світу і скомпромітувати Організацію в очах його державних мужів, які видвигають українську проблему і прихильно ставляться до концепції Покійного Голови ОУН Ярослава Стецька про українську альтернативу до нуклеарної війни. Ворог докладає усіх зусиль, щоб пришити Організації та її діячам ярлик "коляборанта" з нацизмом. До своєї знеславляючої акції проти УДП-ОУН-УПА-УГВР Москва завербувала деякі жидівські кола, які повели протиукраїнську акцію, обвинувачуючи в погромах весь український нарід, хоча видвинули справу т.зв. воєнного злочинства супроти кількох українців, на що доказів не мають. Знеславляючу прсти нас акцію ведуть від давна плав'юківці, очорнюванням яких користується КГБ. Багато енергії коштує членство Організації протидія ворогові і недругам. У цій боротьбі ми зберегли гідну поставу, оборонили честь героїчної епохи УДП-ОУН-УПА-УГВР та її героїчних постатей й у великій мірі знеутралізували фальшиві ходи Москви в політичному світі нашого засягу, щоб нас осамітнити, поставити в політичну ізоляцію, позбавити моральної підтримки у нашій неухильній боротьбі за УССД.

Ми були і є доволі активні на зовнішньому відтинку, вдержуючи безперебійно зв'язки з впливовими в політичному житті одиницями державних народів та з природними нашими приятелями спільної неволі і боротьби, які є членами Антибольшевицького Б'юро Народів. До важливих успіхів на зовнішньому полі зараховуємо нашу активну участь в Конференції ВАКЛ у Люксембурзі та в конференції АБН в Торонті, Канада, якою відзначено 40-річчя з дня першої конференції АБН на чужині. На признання заслуговують наші акції в Данії й остання у Відні, де нашим речниками КОУГЦУ, СУМ і АБН вдалося провести широку інформаційну дію.

Але діловий 1986 рік був для Організації трагічним роком, роком, в якому Організація понесла незаступиму втрату, коли 5-го липня упокоївся в Бозі Голова Українського Державного Правління, Голова Проводу ОУН і Голова ЦК АБН сл.пам. Ярослав Стецько, який ціл століття стояв у проводі українського визвольного руху, а довгі роки був при кермі організаційного корабля та провадив його крізь шторми політичного хаосу у світі, борюючи несприятливі українській визвольній справі течії, відбиваючи успішно безупинний наступ Москви, торуючи шлях для успішного походу українського націоналізму, будучи за життя його символом і дороговказом. Правда, ми віддали нашому улюбленому Покійному Провідникові належну шану і відпроварили до місця його вічного спочинку як належало б державному мужеві з усіма почесами. Речник Проводу і преставники Теренів, у хвилину земного прощання з Покійним, склали заяви і приречення продовжувати його діло, йти за його життєвими вказівками і дороговказами, не зупиняючи ні на мить боротьбу за визволення України і встановлення в ній від нікого незалежної держави. Це нас зобов'язує і визначає дальший шлях прямування Організації, чітко визначений у багатющій писемній спадщині Покійного Голови ОУН, що для нас є завіщанням до великих діл і чинів на сучасному етапі та в майбутньому.

З тим багатим завіщанням Покійного Голови Проводу ОУН, з його всеактуальними напрямними і дороговказами, ми вступаємо в черговий рік, оновлені його нескореним і бойовим духом, який каже усе підпорядкувати українській визвольній справі, усе без решти віддати Україні, як віддав він свої молодечі пориви і останній віддих життя, не піддаючися ні хворобам, ані старінні.

З побажаннями успіхів у праці й боротьбі, закликаємо Вас, Дорогі Подруги і Друзі, до зразкової всеактивної праці в черговім році.

ПРОВІД
ОРГАНІЗАЦІЇ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ

Січень, 1987.

-----:-----

УКРАЇНСЬКА МОЛОДЕ ПОЗА МЕЖАМИ УКРАЇНИ:

Звернення VI Великого Збору ОУН

Ти напевно ознайоmlена зі змістом "Звернення Вокучої України" за підписом Голови Генерального Секретаріату Української Головної Визвольної Ради, Головного Командира УПА, Голови Проводу ОУН на Рідних Землях - Генерала Романа Шухевича-Тараса Чупринки-Лозовського-Тура. Там мовилося про завдання української молоді за кордонами України, тієї, що перебуває в країнах вільного від большевизму світу. Там закликалося українську молодь на еміграції йти в авангарді визвольної боротьби, як у ньому йде молодь на Українських Землях; віддати себе інтересам Вокучої України й бути на поклик, щоб стати поруч своїх друзів, які зі зброєю в руках борються за визволення Народу, за щастя, за радість і вільну працю молоді в Українській Державі. В тому "Зверненні" вказувалося на те, що Ти, Молоде, мусиш бути високоорганізованою й активною, мусиш постійно сталити свою ідейність на невинно підносити свій рівень загального й фахового знання та політичної вироблености. Своє перебування серед інших народів маєш широко використати для того, щоб навчитися всього, що в них доброго й корисного, щоб засвоїти собі їхній досвід праці в усіх галузях життя й державного будівництва. У Зверненні наголошено було осторогу, щоб Ти пильно зберігала себе перед розкладовими впливами, які розхищували б Твою ідейність та підривали моральну стійкість.

З того часу, коли було писане це "Звернення", минуло вже понад тридцять років. Однак Україна ще й далі знаходиться в боротьбі за своє право бути вільною між вільними народами світу. Україна ще й далі кривавиться в боротьбі проти московського окупанта, що заставляє українську молодь гинути в Афганістані і на важких роботах терпіти голод і нужду. За той час в Україні виросло нове покоління, яке не хоче гнути шиї під московським ярмом і чимраз відважніше промовляє до світу про облудну політику московського Кремля, про жорстоке поневолення й русифікацію народів, в тому України, про нахабне топтання людських і національних прав усупереч підписуваним міжнародним конвенціям, про нечувану колоніальну експлуатацію України в користь Москви і її плянів світової революції для підбиття решти вільного світу, про обкрадання України з її багатотисячної культури й насаджування варварських норм соцреалізму для спотворення духовности народу.

Про поставу цього авангарду української молоді з України говорять нам кожночасно документи Самвидаву та свідчення тисячів осіб, які вийшли з нашої Батьківщини останніми роками, частіше неукраїнського походження. Це вказує на те, що окреслення "Вокуча Україна" з часів дії УПА залишилося й надалі дійсним, що боротьба з площини збройно-військової перейшла в широкополітичну, поглиблюючи свій ідейно-політичний зміст, розгортаючи свій засяг на світовий масштаб. Україна стає світовою проблемою, і це

відповідальні за світову політику починають чимраз краще розуміти й оцінювати. Відповідальні за політику московського Кремлю знають про це вже віддавна. Тому з такою звирячою нахабністю намагаються скрити перед світом правду про дійсний стан поневолення народів, відкидаючи навіть назву політичних в'язнів, що від них тріщать тюрми й концтабори. Усім їм Москва причіпляє ярлик "кримінальних елементів" і судить за кодексом кримінального права.

Коли ж в Україні процес національного усвідомлення й політичного вироблення в умовах ворожого поневолення досягає zenіту, то на еміграції, де діє примана гедонізму, морального розкладу і сваволі, українська молодь наражена на небезпеку духової демобілізації й життєвого матеріалізму, як це було передбачено у "Зверненні" з 1949 року.

Усе ж таки, Ти, Українська Молоде, в загальному залишилася вірною Україні й виконувала як могла вимоги поставлені Україною. Ти в численних маніфестаціях і демонстраціях в обороні України брала активну участь, штурмувала ворожі амбасади в обороні нескорених борців, роз'яснювала серед свого оточення фальш ворожої пропаганди й говорила про боротьбу України за волю й державну незалежність. У той спосіб Ти сама включалася в цю боротьбу в світовому масштабі і за це Тобі належить признання. Однак тут у вільному світі є ще безмежні можливості для дії, яких ще й досі не використано. Нам ще далеко до високої організованості, про яку говорить "Звернення". Наші молодечі організації, як Спілка Української Молоді, Пласт і інші ще далеко не охопили всієї української молоді, а українське шкільництво подекуди й занепадає. Немає також ще належного відсотка молоді на високих студіях, у військових академіях, в журналістиці, в масових засобах інформації, в підготовці до дипломатичної й загально-міжнародної дії. Замало також молоді присвячує себе науці богослов'я, щоб потім як священники послужити Україні, де руйнують релігійне життя. Не можна добре послужити українській справі, якщо бракує знання з ділянки українознавства на вищому поземі. Не можна здобути того знання, якщо бракує знання рідної української мови, для якої існує велика українська література, видаються українські часописи й журнали. Їх потрібно читати і студіювати. Українські школи від народньої, через гімназії, семінарії до університету, таборування з українознавчими курсами й вишколами, що їх улаштовують молодечі організації, стоять до Твоїї диспозиції. Вони мусять охоплювати теж військові вишколи!

Українське Молоде!

Гряде неухильно час, коли, згідно зі "Зверненням" з 1949 року, треба буде стати поруч Твоїх друзів з України до остаточного, вирішального бою проти ворога України й людства. Питання стоїть, чи Ти готова! В політичній міжнародній атмосфері чимраз згущуються хмари світового конфлікту, які одного дня можуть заскочити навіть найкомпетентніших політиків. І що найважливіше, в Україні й у російській імперії взагалі визріває революційна ситуація. Стоїмо перед революційно-визвольними зривами поневолених народів, в авангарді яких стоїть Україна. 80-ті роки принесуть світові величезні політичні злами, доосновну зміну політичної мапи світу! Тому Ти мусиш бути кожночасно готова до завдань, які в той відповідальний час вимагатиме від Тебе Україна. Бо саме вона, Україна, буде в осередку цього конфлікту, навіть коли театром воєнних дій буде Польща, чи Західна Європа. Пам'ятай про це за всяких обставин і приготуйся до всіх можливих дій, які випадуть на Твою долю. А тому не вільно гаяти часу на сумнівної вартості розваги, а треба зосереджуватися на справах, що мають фундаментальне значення в пов'язанні з майбутньою долею України. Присвяти свою особливу увагу вивченню військового діла. Місцем Твоїї визвольної дії буде передусім Україна.

Почуття відповідальності, яке тяжить на сучасному молодому поколінні України, повинно бути співзвучне з Твоїми діями і всебічно спрямоване під кутом потреб воюючої України. Ти мусиш усвідомити собі, що дійсно на Тобі "мільйонів стан стоїть і що за долю мільйонів мусиш дати ТМ одвіт", як це заповітно висказав Іван Франко. Пам'ятаючи про ці святі заповіді й вимоги ровесників з Твого покоління в Україні, що рішені на все, Ти знайдеш вірний шлях - шлях, яким іде Організація Українських Націоналістів /революціонерів/ і який єдино веде до здобуття і закріплення Української Самостійної Соборної України - держави Українського Народу на його віковичній, скропленій власною й ворожою кров'ю Землі.

КИЇВ ПРОТИ МОСКВИ!

СЛАВА УКРАЇНІ! ГЕРОЯМ СЛАВА!

Президія Шостого Великого Збору
Організація Українських Націоналістів

Осінь, 1981

ЦІЛІ І ЗАВДАННЯ ЮНАЦТВА ОУН

При окресленні цілей Юнацтва ОУН, з яких випливатимуть теж і його завдання, потрібно вийти із певних заłoженъ ширшого характеру.

Вихідною позицією діяльності ОУН, інтегральною частиною якої є Юнацтво ОУН, є український нарід і служба для нього на всіх етапах його національного життя. В недавньому минулому ОУН була ініціатором, організатором та керівником широкозакроєних бойових акцій проти всіх окупантів на українській землі, чим збудила приспану енергію і при-туплену національну свідомість та гордість українського народу, а перед світом показала існування в українському народі державницьких аспірацій і готовість боротьби за їх здійснення. Цей перший період існування і дії ОУН є надзвичайно важливий для дальшого розвитку української визвольної боротьби. Жертвами мільйонів найкращих синів і дочок України, життям і кров'ю більшої частини членів ОУН, які полягли на полі слави, є ідеї українського націоналізму, а тим самим ідеї незалежності і державності українського народу та активної боротьби за їх здійснення поширилися на весь український нарід на всіх теренах його перебування. Цією без-страшною героїською боротьбою опрокинуто міт про всесильність найбільшого ворога України і всього людства - большевицької імперіялістичної Росії, визволено нарід від всеобіймаючого і паралізуючого страху, збуджено при-спану людську і національну гідність, а через це завдано смертельного удару в основи большевицької системи поневолення і визиску. Московсько-большевицька імперія вже осягнула і перейшла свій апогей, зеніт, і крива її дальшого розвитку неодмінно спрямована в долину, що доведе до її остаточного упадку.

Сьогоднішній етап визвольної боротьби українського народу характеризується тотальністю її засягу і змісту. Боротьба ця ведеться всім українським народом в Україні, на засланні чи еміграції, у площинах світоглядно-ідеологічній, ідейно-політичній, релігійній, культурній, виховній, економічній і ін. Іде великий змаг між двома ворожими собі світами - безбожницьким, матеріялістичним, імперіялістичним і робським світом большевицької Росії і християнським, ідеалістичним, вільно-на-ціональним світом нескореної України. В авангарді цієї боротьби стоїть ОУН, як носій і реалізатор ідей притаманних українському народові, як найбільша організована сила, з окресленими цілями і випробуваними методами

дії. Український нарід сьогодні є в підготовці до Всенационального революційного зриву, до великої української революції, яка прискішить остаточний кінець большевицько-російській імперії і поневоленню українського і багато других народів. На цьому етапі боротьби роля української еміграції, а особливо ЗЧ ОУН, є надзвичайно важлива і велика зарівно в допомозі українському народові на Землях у його різносторонній боротьбі, як і на зовнішньому відтинку в організуванні допоміжних сил волелюбних народів світу для боротьби проти спільного ворога-большевицької Росії і поширюваного нею міжнародного комунізму.

Та найбільший тягар і відповідальність тяжуть на ОУН в наступному і найважчому етапі українських визвольних змагань – під час визвольної революції українського і інших поневолених народів. ОУН, як одинока організована сила, має стати на чолі укр. нац. революції, має дати вишколені кадри, вироблену стратегію, підняти на ноги і до збройного чину весь народ та скерувати всю енергію і сили в одно русло для осягнення мети, якою є повалення російської імперії, визволення українського народу і побудова УССД. Підготовка кадрів для того періоду визвольних змагань вже відбувається сьогодні, її треба дальше підсилувати і поширювати на щораз то нові круги і прошарки українського населення, особливо на доростає покіління.

Неменш важливу ролю відігратиме ОУН і в часі державного будівництва, коли потрібно буде не тільки фахового знання, але в першу чергу цілеспрямованості зусиль народу, чого можна досягати під ідейним керівництвом людей безкорисних, всеціло відданих справі, які зуміли б завести і вдержати порядок та забезпечити молоду державу від зовнішніх небезпек. Щоб в загальному замішанні і хаосі, який витвориться під час революції, не зійти на манівці, або не дати себе звести на хибні шляхи ріжним міжнародним мафіям, потрібно бодай в загальних рисах мати заздалегідь приготувану програму державного будівництва, яку б треба було послідовно здійснювати. Програмові постанови ОУН, з якими кожний член є зобов'язаний запізнатися і їх засвоїти, мають стати базою державного будівництва в період революції і зараз після неї.

В УССД ОУН буде змагати до побудови такого суспільного ладу, який забезпечить українському народові всебічний розвиток його духових і культурних сил та економічний розвиток і використання природних багатств України для піднесення добробуту українського народу. ОУН, як Організація, що заступає інтереси цілого народу, а не лише якоїсь його частини чи придуманої класи, матиме за свій обов'язок дати для державного керівництва відповідно вишколені кадри, унапрямувати державне життя внутрішню і зовнішню політику, стояти на сторожі високих моральних і культурних засад у співжитті жителів держави.

Як бачимо, у всіх повищих етапах боротьби і державного будівництва та життя українського народу найвищою ціллю ОУН є служіння своєму народові, щоб в той спосіб допомогти йому здійснити заповітну мету – жити вільним життям у своїй власній суверенній державі. Тому теж ціллю життя кожного члена ОУН на кожному із повищих етапів є служба українському народові. Є це найбільш шляхотна і велика ціль, яку собі людина може поставити. Щоб дійти до такого степеня ушляхотнення, треба пройти довгий процес доброго виховання в родині, школі, церкві, молодечих організаціях, дорогою особистих студій і роздумувань, та в нашому випадку у твердій школі організаційного життя. Тільки той є повноціним членом ОУН, хто за всяких умовин, у ріжних обставинах, буде жити і працювати та боротись для добра свого народу.

Юнацтво ОУН, як складова частина ОУН, має в основному ці самі цілі що й матерна організація, з додатком деяких специфічних притаманних

молоді. На всіх етапах боротьби і державного будівництва українського народу найвищою ціллю Юнацтва ОУН буде віддана праця і служба народові. Вся діяльність Юнацтва ОУН в її остаточній меті має бути скерована для добра українського народу. З того основного заложення впливатимуть далші цілі і завдання чи то на поодиноких етапах боротьби і державного будівництва, чи в різних обставинах тимчасового чи сталого перебування.

Другою основною ціллю Юнацтва ОУН є стати центром, школою для відповідного виховання і вишколу майбутніх членських кадрів ОУН. Доплив свіжих сил, а особливо молодих сил до ОУН був весь час справою першорядної ваги чи то в ситуації збройної боротьби на українських землях, чи в еміграційних умовах.

Юнацтво ОУН, як завершення організаційної побудови молодечого відтинку, має стати авангардом української молоді, надаючи напрямок її дії, скеровуючи її енергію на рейки служіння українському народові, надаючи тон і стиль цілому її життю.

Юнацтво ОУН, як елітарна організація української націоналістичної молоді, має стати притягачем для всіх найздібніших і найкращих одиниць з-посеред молоді, гуртуючи і організовуючи їх на базі ідей українського націоналізму.

Юнацтво ОУН має стати активним чинником у визвольній боротьбі українського народу на сучасному її етапі.

Юнацтво ОУН має стати твердим помостом між молоддю і старшими, об'єднуючи цих два сектори в один моноліт.

Майже у всіх умовах і на всіх етапах найважливішим завданням Юнацтва ОУН було, є і буде праця над вишколом і вихованням своїх членів. Якраз в тому віці, 17-21 роки життя, молодь найбільш радо сприймає нові ідеї, їх глибоко переживає і засвоює. В наших еміграційних умовах ця ділянка праці є ще важливішою, бо живемо в чужому краю, серед чужого оточення, яке має великий вплив на формування нашої молоді, що не завжди йде впарі з нашими бажаннями і планами. Щоб протиставитись цим впливам чужини, бодай частина української молоді на еміграції вже від колиски є під опікою українських виховних інституцій - дитячі садки, школи українознавства, Юнацтво СУМ, Пласт, а також під опікою Церкви, і, очевидно, родини, де набирає підставових знань про Україну, її історію і географію, літературу і мову та прив'язується до української культури, звичаїв, релігії. У виховних організаціях молоді, а особливо в СУМ-і, що стоїть виразна на націоналістичних позиціях, юнацтво виховується у патріотичному дусі, та вирощує добрі прикмети. В основі виховання молоді лежить гасло "Бог і Україна", з якого випливають всі інші життєві прикмети і обов'язки, такі, як любов до свого ближнього, любов до України, як основа українського патріотизму, ідейність, свідомість обов'язку і відповідальності, працьовитість, чесність, скромність, особиста і національна гідність, дружність і побратимство, віра, бадьорість і оптимізм, суспільно-державницька виробленість і національна солідарність та інші добрі прикмети. Отже, до Юнацтва ОУН вступають юначки вже з відповідною загальною підготовкою, а коли взяти до уваги, що Юнацтво має стати елітарною організацією, то в його ряди приходитимуть найкращі з-поміж молоді. Виховно-вишкільна праця над Юнацтвом ОУН буде мати дещо інший характер, як в молодечих організаціях, які є організаціями масовими.

Ставлячи за ціль виховати і вишколити в Юнацтві ОУН повноцінних, всеціло-відданих українській справі, ідейних і карних членів ОУН, вишкіл і виховання будуть мати характер більш індивідуальний, враховуючи всі

прикмети характеру, знання і зацікавлення окремими юнаками чи юначками. Це значить, що крім виховання загальних добрих прикмет, а також поглиблення студій українознавства та вивчення підставових питань з ідеологій українського націоналізму, буде допущена зрізничованість у вишкочі специфічних предметів. Наприклад, частина юнацтва, більш військово уоспосіблена, може вивчати, додатково до спільних предметів, техніку партизанської боротьби, а знову ж друга частина – політичну проблематику, чи пропагандивну і т.д. Ціль такого зрізничовання в тому, щоб вже в цьому віці наставляти юнацтво на студії найбільш потрібних у визвольній боротьбі предметів, що у великій мірі також допоможе багатьом вибір університетських студій у потрібній для справи ділянці. Тому, що ми матимем до діла в більшості з середньошкільною молоддю, яка вкортці буде вступати на університетські студії, у програмі виховання Юнацтва мусить бути покладений особливий натиск в першу чергу на кінцеву потребу вищих університетських студій, на які повинна піти вся здібна українська молодь, а особливо члени Юнацтва ОУН, а також скеровувати молоді на студії гуманістичних, економічних і військових наук, що найбільш потрібні для української визвольної справи на сучасному етапі боротьби. Якраз в цьому питанні належить застосувати індивідуальний підхід до кожного юнака і юначки. На нашу думку, ми досі цю справу занедбали, у висліді чого багато здібної молоді вже покинули навчання, задовільняючись другорядного значіння заробітковою працею. Цей процес треба буде припинити і направити при допомозі юнацької сітки. В загальному – нашим завданням на чужині є використати всі доступні нам середники, що їх дає країна в якій перебуваємо, для вишколу висококваліфікованих фахівців для революційної боротьби і державного будівництва.

Може повстати питання, чи для підвищії цілі потрібно організувати Юнацтво ОУН при наявності вже існуючих молодечих організацій, які стоять на національних, а то й на націоналістичних позиціях та дають добре підставове виховання і знання своїм членам. Такі питання були ставлені вже не раз на тих теренах, де від років стояла проблема організування Юнацтва ОУН з огляду на наявність молоді у відповідному віці /у нас це питання щойно тепер стає актуальним/. Проминуло багато років у вицікуванні заки само життя показало, що Юнацтво ОУН є кінцеве якщо не хочемо стратити нашої молоді. Перш усього молодечі організації є масового характеру і в еміграційних умовах виказалось, що дуже тяжко є вдержати молодь юнацького віку в тих організаціях, у висліді чого є досить масовий відхід у приватне життя. Юнацтво ОУН, як організація молодих одностайців, свідомих своїх завдань, має стати цим кристалізатором, докруги якого буде концентруватись все ядро, центр, буде своєю дією промінювати на своє довкілля, надаючи тон в діяльності інших організацій. Належить пам'ятати, що молодь себе краще розуміє і скоріше піде на заклик своїх ровесників, як старших громадян, до яких з уродження ставиться скептично. Отже головне, щоб мати таке ядро, яке моглоб здобути довіру в молоді бо тільки тоді можна її попровадити вірним шляхом. Це перша причина потреби Юнацтва ОУН.

Друга – не менш важна – це кінцевість ідеологічного вишколу, який найкраще переводити у юнацькому віці, бо сприйняті ідеї в молодому віці залишаються на ціле життя. А тільки люди з ідеологічним вишколом, ідейні і карні можуть бути повноцінними членами ОУН. В умовах крайової боротьби Юнацтво ОУН, крім вишколу, виконувало практичні завдання, брало участь у боротьбі. На еміграції теж, крім вишкільної праці, Юнацтво ОУН буде мати практичні завдання, які не завжди можуть бути виконані іншими організаціями. Перебуваючи на Заході, в країнах високої культури і цивілізації, завданням Юнацтва ОУН, а також всієї української молоді, є основно вивчати і засвоювати все, що позитивне, культурне і корисне для особистого культурного росту. Та ми живемо в добі гедонізму, морального

розкаду і безідейности, особливо серед великої частини молоді країн вільного світу. Завданням Юнацтва ОУН на чужині буде не тільки берегти себе і українську молодь перед негативними впливами докільля, але на спілку з ідейно співзвучними колами західної молоді, а такі ще тут є, активно і пляново протиставитись розкладовим тенденціям, які є штучно підсилювані за допомогою середників інформації в руках міжнародних темних сил.

Головним тереном дії Юнацтва ОУН на чужому відтинку мають стати всі школи й університети, а головним її предметом – правдива інформація про Україну, про її нарід, історію, культуру, боротьбу і державні стремління. На численних фактах, яких тепер не бракує, доказувати своїм шкільним товаришам і професорам чи учителям про шкідливість дотеперішнього негациї національного питання останньої в світі російської імперії, якої і так вже ніхто не в силі зберегти, та про потребу підтримки визвольної боротьби поневолених Москвою народів. При тому треба завжди пам'ятати, що сьогоднішні учні чи студенти – це завітрішні державні діячі, культурні чи наукові працівники, які формуватимуть державну політику і публичку опінію. Очевидно, що подібну роботу можуть вести й інші молодечі організації, але це не є їх безпосереднім завданням, а кожна ширша акція, розрахована на довшу мету, потребує прецизного пляну і послідовної реалізації його, що єдино може зробити здисциплінована, свідома своїх завдань організація, якою є Юнацтво ОУН, та яка своєю дією змобілізує до подібних ауції і решту української молоді. Отже кожний юнак чи юначка, відповідно озброєні знанням про Україну і сильною вірою у слушність її стремлінь, стають розсадниками ідей української визвольної боротьби, а при цьому вселюдських ідеалів справедливости, волі і державної незалежності по всіх школах і університетах, де тільки живе українська еміграція.

Юнацтво ОУН має стати учасником всіх крайових і міжнародних конференцій молоді чужих народів, на яких бодай в якійсь мірі були б ставлені проблеми філософичного, політичного чи суспільного характеру, бо там звичайно приходить до зудару двох протилежних течій. Нашим завданням є підсилювати і допомагати співзвучним нам течіям, або якщо таких нема – протиставити самим українську точку погляду на справи.

В окремих випадках і в міру потреби Юнацтво ОУН переводить окремі акції скеровані для привернення уваги суспільства на якусь важливу справу, чи подію, організуючи для допомоги чужі молодечі середовища. Треба завжди пам'ятати, що здорова частина молоді західних народів є чула на подібні справи і прийде з допомогою,

Юнацтво ОУН має пройти вишкіл з різних ділянок революційної боротьби, щоб вже навіть на сьогоднішньому етапі визвольних змагань могло активно допомагати, безпосередньо чи посередньо, українським визвольним силам в Краю, використовуючи для цього всі можливі засоби і нагоди. Практична допомога революційним силам в Україні має стати одним із найважливіших завдань Юнацтва ОУН.

Як звичайно у всіх суспільствах, так і в нашому українському, а тимбільше в еміграційному, існує проблема батьків-дітей, а точніше брак взаємного розуміння, що випливає з різниці віку та різного виховного процесу. І хоч в основних питаннях світогляду чи ідеології різниці ці є мінімальні, а то й зовсім відсутні, то з огляду на практичні прийоми, стосовані старшими, базованих на незрозумілих для молоді традиціях чи привичках і навпаки – т.зв. модерний підхід до справ молоді, несприємливий для старших, витворює прірву і відчуження. Наслідки сьогодні такі, що доплив молоді до існуючих різних організацій і інституцій майже цілковито відсутний, а це абсолютно не свідчить про злу волю чи безвартість молодого

покоління. Юнацтво ОУН має цю прірву між поколіннями пребороти в той спосіб, що стане посередником зближення обидвох секцій суспільства, а згодом цілковитого злиття. Юнацтво, свідоме ваги існуючих українських інституцій, згодом включиться у їх склад, а своїм прикладом потягне туди своє довілля.

Тих кілька думок про завдання Юнацтва ОУН відносяться до сучасного етапу визвольної боротьби і на закордонному відтинку нашого перебування. Однак загальне виховання і вишкіл Юнацтва ОУН є в основному спрямоване на підготовку молоді до майбутніх завдань чи то на закордонному відтинку, чи теж у визвольній боротьбі на українських землях та в державному будівництві УССД.

-----:-----

ПОСТАНОВИ В ОРГАНІЗАЦІЙНО-КАДРОВІЙ ДІЛЯНЦІ

Соціологічна ситуація ОУН:

ОУН як організаційна цілість

1. Тому, що головною ціллю ОУН є досягнення найвищої національної ідеї /УССД/, ОУН зараховується до організацій т.зв. нормативного характеру. По суті своїй цілі, ОУН є всеохоплююча, бо для здійснення різних інших цілей українського народу мусить бути найперше здійснена головна ціль ОУН - відновлення української держави. ОУН мусить бути також усепроникаючою, тобто проникаючою своїми ідеями в цілий український нарід, бо без максимального проникнення не буде максимальної переміни визвольного потенціалу народу в динаміку.

2. Нормативні організації є двох родів: волелюбні й тоталітарні. ОУН по свій природі і функціонуванню є волелюбною /демократичною/ організацією. У внутрішніх відносинах панує влада більшості, спонтанність або добровільність. Голос меншості респектований, а не винищуваний насильством. Виконність ґрунтується на добровільності або спонтанності, а не на примусі. Відношення ОУН до інших українських політичних організацій було й є толерантне.

/ далі буде /

-----:-----

Зміст

- 1/ Акт Проголошення Відновлення Української Держави.
- 2/ 30-те Червня 1941 року і боротьба української нації за свою державу.
- 3/ Ярослав Стецько - Видатний Український Діяч XX Століття.
- 4/ Особливі Національні Річниці до Відзначення 1987 р.
- 5/ Гетьман Іван Мазепа і його державницькі ідеї.
- 6/ З оновленням дієвих настанов у наш час.
- 7/ Українська Молоде Поза Межами України.
- 8/ Цілі і Завдання Юнацтва ОУН.
- 9/ Постанови в організаційно-кадровій ділянці.

-----:-----

БЮЛЕТЕНЬ Ю.ОУН ПРИЗНАЧЕНИЙ ЛИШЕ ДЛЯ ЧЛЕНІВ Ю.ОУН ТА ОРГАНІЗОВАНИХ СИМПАТИКІВ ОРГАНІЗАЦІЇ /М.Ж/ А НЕ ДЛЯ ШИРШОГО РОЗПОВСЮДЖЕННЯ!!!

-----:-----